

Arrest

nr. 217 138 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
B – 9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 mei 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 12 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 augustus 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 12 december 2016 (RvV 12 december 2016, nr. 179 232).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 8 september 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Verzoeker diende op 9 januari 2017 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 30 januari 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 7 februari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 26 februari 2018 (RvV 26 februari 2018, nr. 200 275).

1.7. Verzoeker diende op 7 juni 2017 een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging stelde op 29 juni 2017 de afstand van de asielaanvraag vast en trof een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Verzoeker diende op 31 augustus 2017 een vierde asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal trof op 19 oktober 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging stelde op 24 oktober 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.12. Verzoeker diende op 21 september 2018 een vijfde asielaanvraag in.

1.13. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 31 oktober 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.14. Verzoeker werd op 11 februari 2019 geïnterpelleerd door de politie aan het station van Kortrijk.

1.15. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 12 februari 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.(...) A.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: /

nationaliteit: Somalië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van VLAS op 12/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 12/02/2019 door de politiezone van VLAS en verklaart in België te zijn om verblijfsdocumenten te bekomen. Betrokkene diende 5 maal een verzoek op internationale bescherming in in België, deze werden allemaal met een negatieve beslissing beoordeeld door het CGVS. Betrokkene verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met Al Quaida. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente

Hem betekend werd op 24/10/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig

waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende 5 verzoeken op internationale bescherming in in België. Op volgende data diende betrokkene de verzoeken in: 12/05/15, 09/01/2017, 07/06/2017, 31/08/2017, 21/09/2018. Allemaal werden ze met een negatief beoordeeld door het CGVS.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12/05/2015 werd bij beslissing van 31/08/2016 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09/01/2017 werd bij beslissing van 30/01/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 07/06/2017 werd bij beslissing van 29/06/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31/08/2017 werd bij beslissing van 19/10/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/09/2018 werd bij beslissing van 31/10/2018 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van VLAS op 12/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de

volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente

hembetekend werd op 24/10/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig

waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8" Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende 5 verzoeken op internationale bescherming in in België. Op volgende data diende betrokkene de verzoeken in: 12/05/15, 09/01/2017, 07/06/2017, 31/08/2017, 21/09/2018. Allemaal werden ze met een negatief beoordeeld door het CGVS.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12/05/2015 werd bij beslissing van 31/08/2016 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09/01/2017 werd bij beslissing van 30/01/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 07/06/2017 werd bij beslissing van 29/06/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31/08/2017 werd bij beslissing van 19/10/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/09/2018 werd bij beslissing van 31/10/2018 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Betrokkene werd gehoord op 12/02/2019 door de politiezone VLAS en verklaart in België te zijn om verblijfsdocumenten te bekomen. Betrokkene diende 5 maal een verzoek op internationale bescherming in in België, deze werden allemaal met een negatieve beslissing beoordeeld door het CGVS. Betrokkene verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van problemen met Al Quaida. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Somalië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan..

Betrokkene werd gehoord op 12/02/2019 door de politiezone VLAS en verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

op 09/01/2017 werd bij beslissing van 30/01/2017 als niet-ontvankelijk op 07/06/2017 werd bij beslissing van 29/06/2017 als niet-ontvankelijk op 31/08/2017 werd bij beslissing van 19/10/2017 als niet-ontvankelijk op 21/09/2018 werd bij beslissing van 31/10/2018 als niet-ontvankelijk

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente

hembetekend werd op 24/10/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig

waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8" Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende 5 verzoeken op internationale bescherming in in België. Op volgende data diende betrokkene de verzoeken in: 12/05/15, 09/01/2017, 07/06/2017, 31/08/2017, 21/09/2018. Allemaal werden ze met een negatief beoordeeld door het CGVS.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12/05/2015 werd bij beslissing van 31/08/2016 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09/01/2017 werd bij beslissing van 30/01/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 07/06/2017 werd bij beslissing van 29/06/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 31/08/2017 werd bij beslissing van 19/10/2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/09/2018 werd bij beslissing van 31/10/2018 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.(...) N.(...), attaché, gemachtigde Voorde Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van pz VLAS, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, A.(...) A.(...) A.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 12/02/2019

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

L.(...) N.(...), attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien hij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit.

Hij bevindt zich in een welbepaalde plaats conform artikel 74/8 en 74/9 Vw. waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed en in casu vaststaat.

Zoals hierna zal blijken werd verzoeker nodeloos van zijn vrijheid beroofd en doet er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voor die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoeker huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moet indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 februari 2019 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de thans de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de

aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het hoorrecht en van het beginsel *“Audi et alteram partem”*. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Op 12.2.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens. Bij de beslissing tot terugleiding naar de grens stelt verweerder dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat, alsook dat hij niet zou meewerken met de overheden en dat het duidelijk is dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden.

In deze beslissing wordt er geen melding gemaakt van het feit dat art. 3 EVRM op een ernstige wijze onderzocht werd alvorens men de kwetsieuze titel nam.

Er wordt enkel melding gemaakt van het feit dat verzoeker gehoord werd op 12.2.2019 door de politiezone PZ VLAS (in het Nederlands?) en dat hij zou verklaard hebben om in België asiel aan te vragen en niet terug te kunnen naar Somalië wegens problemen met Al Qaeda.

Het weze onderstreept dat verzoeker vooreerst verhoord werd zonder bijstand van een tolk en dat hij aldus de vragenlijst niet kon begrijpen. Dit is op zich reeds problematisch en vormt een schending van het hoorrecht.

Dat verweerder bovendien een terugkeerbeslissing neemt zonder verzoeker op een ernstige wijze gehoord te hebben, is dan ook nefast.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Uw Raad volgt de rechtspraak van de Hof van Justitie en stelt dan ook dat elke vreemdeling de mogelijkheid moet hebben om zich tijdens een verhoor verstaanbaar uit te drukken (arrest nr. 214 701 van 4 januari 2019):

« En l'espèce, le Conseil constate que le requérant affirme ne pouvoir communiquer que dans la langue maternelle, le tigrinya. Cette affirmation est corroborée par le courrier de son « hébergeuse », qui explique notamment « (...) qu'il ne parle que Tigrinya » et qu'elle a pu communiquer avec lui « (...) via un ammi commun qui parle anglais ». Elle est également corroborée par le dossier administratif. L'agent de l'Office des étrangers qui a mené l'entretien individuel du requérant en date du 14 octobre 2018 a en effet précisé, dans le formulaire type rédigé à cette occasion, que l'intéressé parlait le tigrinya, sans mentionner la connaissance d'aucune autre langue. Cet agent a en outre cosigné le fait que l'entretien s'était déroulé sans interprète, mais en présence d'un co-détenu du centre où le requérant avait été placé en Tigrinya et en anglais.

(...)

Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.

(...)

Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. » Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH.

Partant, force est de constater que le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et que ce faisant, la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de nature à indiquer une possible violation de l'article 3 de la CEDH »

Of in een later arrest met nummer 214 992 van 11 januari 2019 stelt u Raad als volgt:

« In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "audi alteram partem" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober nr 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727)

(..)

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden b, nr. beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. E verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze onvoldoende Engels spreekt en er geen tolk aanwezig was. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat haar cliënt zeer moeilijk Engels verstaat en zich moeilijk in het Engels kan uitdrukken. Naar aanleiding van het verzoekschrift heeft ze met de verzoekende partij in het Arabisch gecommuniceerd. De verzoekende partij vervolgt ook dat ze geen inzage gekregen heeft in de stukken van het administratief dossier voor het indienen van huidig verzoekschrift. Indien de verzoekende partij dienstig gehoord was geweest dan had ze haar vrees ten aanzien van Eritrea kunnen uiteenzetten.

Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij al dan niet de Engelse taal goed verstaat.

(...)

Evenmin blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij om meer duiding te vragen.

(...)

De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek tegen te gaan.» Het is dan ook op zich ernstig dat verzoeker wanneer hij aangehouden werd hij onvoldoende zijn motieven kenbaar kon maken.

Mevrouw G.(...) D.(...) van JRS België heeft aan de raadsman van verzoeker gemeld dat hij zich op geen enkele wijze heeft kunnen verstaanbaar maken en dat hij diabetes heeft (stuk 2):

“Zegt diabetes te hebben (moest nog een arts zien), zei ook onvoldoende te drinken gehad te hebben op het politiekantoor, de 13 septies zegt dat hij geen gezondheidsproblemen heeft, hij spreekt zeer gebrekkig Engels, ik heb hem gehoord met ene telefonisch tolk Somali.

Zijn OV nummer is 8062903, dit lijkt me een vreemd nummer aangezien hij reeds in 2015 een eerste asielaanvraag deed is dit dan wel een vrij recent OV-nummer”

Ook bij contactname met zijn raadsman gaf verzoeker te kennen dat hij op geen enkele wijze de kans heeft gehad om zich verstaanbaar te maken om zijn problemen in Somalië met betrekking tot Al Qaeda kenbaar te maken.

Het staat vast dat verzoeker niet dienstig gehoord werd en hij zich op geen enkele (efficiënte) wijze verstaanbaar heeft kunnen maken en duiden waarom hij een vreest voor zijn leven in het kader van art. 3 EVRM.

Het is evident dat als verzoeker enkel Somalisch spreekt, hij geen notie heeft van de vragen die slechts in drie landstalen en het Engels beschikbaar zijn.

Daarenboven zijn vluchtelingen vaak dusdanig getraumatiseerd van hetgeen zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt dat zij zeer achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft. Het is algemeen geweten dat dergelijke verhoren – bij gebreke aan de aanwezigheid van een raadsman en/of tolk- vaak zeer oppervlakkig verloopt, zelfs grenzend aan willekeur, waardoor dit zeker niet een diepgaand onderzoek met zich meebrengt.

Dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst is meer dan normaal.

In elk geval heeft de overheid nagelaten om een onderzoek grondig naar art. 3 EVRM te verrichten alvorens zij een beslissing nam.

De overheid heeft met andere woorden op geen enkele manier het risico onderzocht wat een repatriëring naar Somalië met zich mee zouden kunnen brengen. Nochtans is zij op de hoogte van de uiterst precare mensenrechtensituatie in Somalië.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar allerlei publicaties van mensenrechtenorganisaties en in het bijzonder naar een publicatie van Human Rights Watch:

“Fighting, insecurity and lack of state protection, and recurring humanitarian crises had a devastating impact on Somali civilians in 2018. The number of internally displaced people, many living unassisted and at risk of serious abuse, reached an estimated 2.7 million. The Islamist armed group Al-Shabab subjected people living under its control to harsh treatment, forced recruitment, and carried out deadly attacks targeting civilians. The United Nations Assistance Mission in Somalia (UNSOM) reported 982 civilian casualties by October, over half from Al-Shabab attacks. Inter-clan and intra-security force violence, along with sporadic military operations against Al-Shabab by Somali government forces, African Union Mission in Somalia (AMISOM) troops, and other foreign forces, resulted in deaths, injuries, and displacement of civilians.”

(HRW, Country Reports Somalia, January 2019, https://www.hrw.org/sites/default/files/somalia_.pdf, p. 1)

Op heden vinden er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaats. Inderdaad, gelet op het feit dat verzoeker uit Somalië komt, had de gemachtigde van de Staatssecretaris zich minstens de moeite mogen getroosten om toch een ernstige poging te ondernemen met een tolk om naar de vluchtmotieven van verzoeker te horen.

Het is des te schrijnender dat men verzoeker zal uitwijzen naar een land zoals Somalië, waar dagdagelijks folteringen plaats vindt. Het is net om deze reden dat DVZ verdere uitwijzingen naar dit land heeft stopgezet.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de Terugkeerrichtlijn. De schending van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is aangetoond.”

3.3.2.2. Verzoeker vult het hoorrecht in aan de hand van het algemeen rechtsbeginsel "*Audi et alteram partem*" en aan de hand van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (hierna: het HvJ).

Op grond van het algemeen rechtsbeginsel "*Audi et alteram partem*" dient de overheid de betrokkene toe te staan zijn opmerkingen te laten kennen wanneer jegens hem een maatregel wordt genomen (cf. RvS 22 juni 2007, nr. 172 604).

Uit de rechtspraak van het HvJ blijkt dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81). De bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) resorteert onder de definities "*terugkeerbesluit*" en "*verwijdering*" zoals bedoeld in artikel 3, punten 4 en 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De gemachtigde van de minister geeft dus met het nemen van de bestreden beslissing uitvoering aan het Unierecht waardoor het hoorrecht als algemeen beginsel *in casu* van toepassing is.

3.3.2.3. De vraag rijst dus of verzoeker de mogelijkheid kreeg om zijn standpunt kenbaar te maken vooraleer jegens hem een verwijderingsmaatregel werd getroffen.

3.3.2.4. In zijn middel citeert verzoeker een aantal arresten van de Raad waarbij de gebrekkige kennis van het Engels van de betrokken vreemdeling kon worden vastgesteld. De verwijzing naar eerdere arresten van de Raad is evenwel niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn situatie overeenstemt met deze van de vreemdelingen in de door hem geciteerde arresten.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift ook naar een mailbericht van mevr. G. D. van JRS (Verzoekschrift, bijlage 2), dat dateert van na de bestreden beslissing. Uit dit bericht kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker zich op geen enkele wijze verstaanbaar had kunnen maken, zoals in het middel wordt gesuggereerd.

3.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van de vijf door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming telkens in de mogelijkheid verkeerde om (nieuwe) elementen (feiten, documenten of andere stukken) aan te brengen om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst te staven en dat hij telkenmale werd gehoord.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker ook ter gelegenheid van zijn interpellatie in het station van Kortrijk op 11 februari 2019 door een inspecteur van de politie werd gehoord. Bij zijn interpellatie gaf verzoeker te kennen op doorreis te zijn naar Parijs. Verzoeker werd op 12 februari 2019 op meer uitgebreide wijze gehoord. Uit het verslag van dit gehoor blijkt dat het niet nodig werd geacht de Dienst Vreemdelingenzaken te contacteren omdat "*niet kan gecommuniceerd worden met de vreemdeling*", waaruit kan worden opgemaakt dat de politie-inspecteur en verzoeker elkaar konden verstaan. Blijkbaar werden de vragen in het Engels aan verzoeker gericht en heeft verzoeker zijn verklaringen in het Engels afgelegd. Uit de antwoorden van verzoeker, die in het verslag zijn opgenomen, kan geenszins worden opgemaakt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest op deugdelijke wijze op de vragen te antwoorden.

Uit het verslag van het gehoor door de inspecteur van de politie blijkt immers dat verzoeker ontkende aan een ziekte te lijden die hem belemmert terug te keren. Hij gaf aan geen kinderen, familie of partner in België te hebben. Met betrekking tot de redenen die hem zouden beletten om terug te keren naar zijn herkomstland, gaf verzoeker te kennen "*problemen met Al Qaïda in Somalië*" te hebben. De antwoorden van verzoeker zijn, gelet op de gestelde vragen, zeker pertinent. In zijn middel brengt verzoeker geen bijkomende relevante elementen aan die hij tijdens dit gehoor nog had kunnen meedelen.

Verzoeker beweert thans wel dat hij zou lijden aan diabetes, hoewel hij initieel had verklaard geen ziekten te hebben die een terugkeer zouden belemmeren, maar deze blote bewering wordt niet ondersteund door een medisch getuigschrift.

Het standpunt van verzoeker dat hij in het kader van de bestreden verwijderingsmaatregel niet dienstig zou zijn gehoord, mist feitelijke grondslag.

3.3.2.6. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvragen uitvoerig de kans kreeg zijn vluchtrelaas uiteen te zetten. De commissaris-generaal en de Raad concludeerden echter dat zijn verklaringen dermate tegenstrijdig en onsamenhangend waren wat chronologie en geografische locatie betreft, dat aan zijn voorgehouden problemen met Al Shabaab geen enkel geloof kon worden gehecht (zie punt 1.2). Door thans ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Kortrijk te herhalen dat hij problemen heeft met “Al Qaïda” (sic) slaagt verzoeker er niet in de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

In zijn middel citeert verzoeker een kort uittreksel uit een rapport van Human Rights Watch over de veiligheidssituatie in Somalië in 2018. De algemene berichtgeving over de algemene precaire toestand in Somalië is niet van aard om de specifieke informatie uit het arrest van de Raad (zie punt 1.2) te weerleggen dat de veiligheidssituatie in Mogadishu niet van die aard is dat er voor burgers aldaar sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.3.2.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van het hoorrecht of van het algemeen beginsel *“audi et alteram parti”*.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Ter terechtzitting doet verzoeker afstand van zijn tweede middel omdat hij vaststelde dat er wel degelijk een medisch onderzoek van verzoeker had plaatsgevonden.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker voert middels huidig verzoekschrift concrete gegevens aan waaruit blijkt dat hij - wanneer de bestreden beslissing zal worden uitgevoerd - een ernstig nadeel zal ondergaan.

De overheid heeft nagelaten om te onderzoeken of er bij een eventuele terugkeer naar Somalië een schending van artikel 3 EVRM aan de orde is.

Uit de aanhouding blijkt dat verzoeker niet kan of wil terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de problematische situatie aldaar.

Het moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoeker staat vast aangezien er een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens.

Hiermee is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.”

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de in het middel ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.4. De in het eerste middel aangevoerde schending werd echter niet ernstig bevonden waardoor verzoeker zich geenszins kan beroepen op een ‘evident’ nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

F. TAMBORIJN